

UNA INEXPERTA

- Quinze dies confinats, i falles. Gràcies Covid per aquestes vacances—.
- Sí. Aquests dies em veuré totes les sèries de Netflix—.
- Ara comença la bona vida—.
- Tots dos riem i ens abracem en mostra de comiat— Ens veiem en quinze dies—.
- Sí, sí. Et vull! —va cridar mentre ell, el meu gran amic, desapareixia per la cantonada—.
- Jo més!—.

Benvingut, Covid.

Li vaig dir a tots “ens veiem”, sense saber que no ens tornaríem a veure. Envoltada de quatre parets, sola, enfront d'un ordinador tot el dia. Fent sempre la mateixa rutina: alçar-me, desdejunar, entrar a les classes en línia, menjar, fer els treballs que m'han enviat, sopar i a dormir. Un malson que es repeteix tots els dies, i no puc escapar d'ell.

Tot va començar bé. Feia tot el que m'enviaven, em connectava a tot, parlava amb els meus amics, em preocupava per ells: —Com va el confinament xics?—. Mantenia converses amb els de casa, treia a la meua gossa, em cuidava físicament, feia les cinc menjades, cridava a la meua àvia, arreglava la meua habitació, dormia huit hores, tenia energia.

Però va arribar el “Allargarem el confinament, quinze dies més”. —Quinze dies més a casa? Però quin tipus de sort és aquesta?—.

I passaven les dues setmanes i tornava, “Altres quinze” i “Quinze més” i més i més. Vaig pensar que per aqueix “quinze dies més” era la xica més afortunada del món, què millor que estar a casa? Però m'equivocava.

—Tinc la primera i segona avaluació aprovada, no passa res si no envie aquest treball, no crec que repetisca curs—.

D'un treball que no anava a enviar, vaig passar a no enviar-ne cap.

—Per deixar-me una menjada no passa res, tampoc em moriré—.

Vaig passar d'una, a deixar-me-les totes.

—Bé, per un dia que no els parle no crec que diguen alguna cosa—.

No vaig tornar a preguntar-los pel seu estat ni a contestar-los els missatges.

—Alça't, tens classes—.

—Que sí, que vaig—.

Ja no conversava amb els de la casa, sinó que em queixava de què em parlaren.

—Ja cridaré demà a la iaia—.

No vaig escoltar una altra vegada la seua veu.

—Ara més tard et trac a passejar—.

No li vaig posar mai més la corretja.

—No m'abelleix connectar-me a les classes en línia, apart, hui només corregirem, passe —.

Mai més em vaig connectar.

—Tens l'habitació plena de munts de roba bruta—.

—Després l'arregle—.

Ací es van quedar, vaig arribar al punt que ni em molestaven.

—Què? Ja són les set del matí? Porte tota la nit desperta? En una hora el meu pare vindrà a alçar-me... Bo, ja dormiré aquesta nit—.

Ni quatre hores diàries dormia.

Estava desesperada, desesperada per trobar un motiu per a continuar vivint.

No em reconeixia. Les quatre parets de la meua habitació se'm van menjar. Plorava fins que els meus ulls no tiraren més llàgrimes. El meu cap va trobar el plor com l'única eixida, era l'únic moment del dia on em sentia viva, on era conscient que no m'estava convertint en un monstre sense sentiments, perquè monstres, som tots.

No tenia forces per a res. Vaig passar de veure la vida com un camp ple de flors i arbres, amb xicotetes granotes saltant al voltant del llac que es trobava al final de la costa, a veure la vida com una presó, quatre parets, un llit i una ment amb la finestra que li donava la llum per a veure les coses amb claredat, tapada. Envoltada de cadenes, esperant que la clau vinguera a les meues mans, i poder obrir el cadenat per a tornar a ser lliure. Però els problemes no se solucionen sols. Era la presonera de la meua pròpia vida, i estava condemnada a viure fins al final.

M'arribaven missatges diaris: "Què et passa? Per què no contestes?". Al final, alguns es van enfadar amb mi. Vaig desaparèixer, i no els vaig donar un perquè. Em dolia veure com es molestaven, però jo no estava preparada per a poder donar explicacions, ni tan sols sabia què m'estava ocorrent. Vaig arribar a un punt en el qual el meu cap em deia: "t'has quedat completament sola", i aqueixa era la meua major por, tornar al passat.

Menjar em feia sentir culpable. Per què una necessitat em faria sentir així? No ho sé. Però va ser tot una guerra, lluitava cada dia per veure el menjar, i no llançar-me a ell. Perquè si ho feia, ho lamentaria, em sentiria culpable per alimentar-me. Jo volia tindre el cos dels meus somnis, i com no?, vaig assumir que aqueixa era la millor opció. Ja no veia un plat de macarrons, veia números. La meua nova millor amiga, era la bàscula. Passava gran part del dia damunt d'ella, suplicant que el número canviara. Però no canviava, a vegades fins i tot pujava, i em preguntava el perquè, si quasi ni menjava. Tenia tantes preguntes... Però tan poques respostes. Esperava que algú em donara les solucions que buscava, però em vaig adonar que només estàvem una ment deprimida i jo.

—Què em passa? qui sóc? i què faig aquí?—. Van començar els dubtes existencials. La vida va desaparar, i la bala va aterrar en la meua. Era una xiqueta de tretze anys, una inexperta, que estranyava viure en el seu món fantàstic i no en la trista realitat.

En poc de temps vaig perdre tant: gent, energia, estabilitat emocional... Però, el més dolorós, em vaig perdre a mi mateixa.

I m'he adonat que trobar-se és una de les lluites més dures d'aquesta vida.

Jo només volia fer una màquina del temps i tornar al passat, per a poder veure què va ser el que em va convertir en el que sóc al dia de hui, una adolescent que escriu per a escapar de la realitat.

Sí, vaig començar a escriure. Ja vaig arribar a l'extrem d'assimilar que estava completament sola. I necessitava omplir aquest buit d'alguna forma, així que vaig començar a narrar els meus somnis i metes. Volia descriure la meua vida perfecta en forma d'història i després llegir-la. Aprofundir en ella i sentir-la, així em vaig adonar que havia trobat alguna cosa que m'omplia, alguna cosa que no feia plorant sinó amb entusiasme. No enlairava la meua cara de l'ordinador, no volia enlairar-me d'aqueixa mentida que em feia sentir una cosa inexplicable, però increïble. Per una vegada en tota aquesta interminable presó, em vaig sentir viva.

Vaig començar a publicar en una web la meua història, i de la nit al dia, la meua història va arribar a molta gent. Tots els comentaris eren: "continua, està molt bé" "m'encanta, actualitza", entre molts més. Tots positius. Em vaig sentir volguda, a la gent li agradava la manera d'expressar els meus pensaments, i això m'entusiasmava.

Em vaig adonar que la meua vida en aquells dies era un descontrol, un trencaclosques que havia perdut moltes peces. Però sense adonar-me, les estava trobant. Vaig trobar el meu mètode de fuga, continuava sent tot un caos, però, ja tenia una raó per a despertar-me cada dia. La raó eren elles i ells, els que estaven tots els dies esperant la meua actualització per a enviar-me missatges dient que els havia encantat.

Començava a sentir-me bé, només per aqueixa raó. Li vaig restar importància als milers de problemes que em faltaven per solucionar. I per molt que jo notara que tot millorava, la meua ment seguia igual de deprimida que abans. En senyal d'auxili, el meu cap va fer que tinguera un impuls i esborrara la història. Vaig desaparéixer sense donar un perquè, per segona vegada, i això em va fer sentir més monstre.

Per què estava perdent persones? Per què la meua ment vol que em quede sola i jo vull estar acompanyada? Mai ens posem d'acord, i aqueix era la nostra fallida. Les coses funcionaven perquè ambdues volíem el mateix, però ara, ara no sabem ni el que volem.

Creia que els meus actes començaven a ser els correctes, però una altra vegada, m'equivocava. Vaig creure que ignorant la situació tot s'anava a arreglar, o almenys, això era el que desitjava. Com deia, era una adolescent de tretze anys desesperada per tornar a sentir sense importar els actes.

Estava trobant les peces del meu trencaclosques per a muntar-lo, i sentia que a poc a poc anaven apareixent. Però de sobte, havia sigut com si haguera vingut el teu germà de tres anys, i haguera separat el que tenies muntat.

Els problemes ja estaven tardant a tornar (encara que mai se'n van anar), i com no, va arribar un altre, cridem-ho: "no sabem res de la seua filla des de fa dies". Sí, professores i professors escrivien missatges als meus pares dient-los que no havia enviat res. Com no? Em van fer la xarrada de: "Vols repetir?". Ni tan sols volia existir. Entenc que ells em digueren això, estava tirant el curs al fem i ells no entenien el perquè. Ningú ho entenia, normal, jo tampoc tenia paraules. Em faltaven ganes i em sobraven problemes.

És un sentiment tan horrorós el de ser conscient que ningú t'entén. "No és tan difícil enviar un treball" "A la teua edat no hi ha preocupacions, ja arribaràs" "Per què sempre tan trista? Tots els adolescents somriuen", ja, però tu no eres jo, ni ningú és tu. Per això escrivia, era l'única forma que no em sentia jutjada, era la meua llar.

Estic farta que encara existisca gent que crega que tots som iguals. No, tots som diferents. Que tu amb tretze anys no tingueres preocupacions, no significa que tots als tretze estiguem en les mateixes circumstàncies. Cadascú escriu la seua història, i ningú ha de robar-li el bolígraf a un altre per a canviar-li la seua. Normalitzem que no importa l'edat per estar perdut. Al cap i a la fi, tots tenim una ment, la qual algun dia es perdrà, i haurèm de retrobar-la.

Sentir pressió per part de tots. Com una cria de lleó entre milers de hienes; així em sentia. Jo era conscient que el que feia no estava bé, el meu cos ja m'ho tirava en cara. Però ningú sabia la meua situació, i encara així, em jutjaven pels meus actes. Pense que mai hauríem de jutjar algú pel que fa o no. Se li pot cridar l'atenció, però jutjar pot arruïnar moltes coses.

Ja em vaig acostumar a aqueixa vida, ser a la meua habitació i només eixir per a anar al bany. Vaig començar a sentir-me agust amb la meua companyia. Vaig passar del: "et quedaràs sola" al "estàs sola, sempre ho vas estar". I té raó. Sempre vaig estar sola, tots estem sols en aquesta vida. Comence el dia alçant-me d'un llit, al costat de qui? Al costat de ningú. Acaba el dia, ¿al costat de qui he acabat tots els dies de la meua vida? Al costat de ningú. He estat tota la meua vida amb la mateixa gent? No, ells van i venen. Aquesta vida és una muntanya, i has d'arribar al cim. Quan naixes, estàs avall, allí, et donen una

roca que has de portar fins al cim sí o sí. Comences a pujar, i pel camí, et trobes gent, hi ha de tota mena: gent disposada a subjectar-te la roca mentre descansas una estona per poder continuar, i gent que et tira la roca muntanya avall perquè hages d'anar a per ella i et coste el doble arribar al cim. Aqueixa gent, és la que coneixes al llarg de la teua vida, i la roca, són els teus sentiments. Confiem en les persones, creiem que són les correctes per a prestar-los la roca i nosaltres poder descansar, algunes ens la cuiden, però hi ha unes altres que prefereixen fer-te retrocedir i que et coste el doble. Però sempre serem nosaltres, sols, contra la vida. I a aqueix cim no et pujarà ningú, perquè moltes vegades diem "jo sense ell/ella no seria ningú" ; no, tu sense tu no series ningú.

Amb això em referisc que ningú en aquesta vida farà per tu el que tu mateix fas. Sí, sempre podem comptar amb algú, ja siguen familiars, amics etc. Però si cal coronar a algú, és a un mateix.

No estava acostumada a viure amb problemes, és més, estava acostumada al fet que em donaren el menjar mastegat. Per coses de la vida, els problemes es van posar d'acord per a afonar-me, i el pitjor, ho van aconseguir. Me'ls guardava per mi sola, creia que jo estava prou preparada per agafar una espasa i portar-me a tots d'una. Però m'equivocava, només sóc una xiqueta jugant a ser adulta. Ningú ha de carregar amb tant, sempre hi ha gent que sap escoltar, així que si et sents malament, oïdes hi ha. Perquè sí, acabe de dir que en aquesta vida estàs sola, però no en l'aspecte de "estic sola i he de carregar amb tota la meua vida". No, simplement no et faces de menys en la teua pròpia vida perquè tu ets el/la protagonista de la teua història.

Buscar ajuda és bo, mai és tard per a trobar-se, és més, tens tota la vida. Però, quan més prompte millor. Cal viure-la, perquè per a això només hi ha una oportunitat.

Jo no la vaig buscar, i em vaig podrir durant tres mesos, vaig passar això sola perquè no vaig saber com reaccionar davant la situació. Actualment, ja no lluisc com brillava, encara que estic moltíssim millor. Però on va haver-hi foc, sempre queden cendres.

Ningú ho veu, però jo lluite cada dia per a tornar a donar-li llum a la meua foscor. És un procés lent i complicat tornar-se a trobar. Ja sé què faig ací, ara em falta una vida sencera per a saber qui sóc.

Perquè, al final, no sabem qui som al cent per cent.

No obstant això, sé que estic en aquesta vida per a admirar-la, gaudir-la i sobretot, viure-la. Ja que m'han portat i m'han donat una oportunitat, no em decebré.

Sóc una inexperta de la vida, i ho continuaré sent. Això és una cosa desconeguda per a mi. Cada dia es viu un capítol nou del qual podem fer-nos una idea sobre què ocorrerà, però no ho l'hem llegit encara.

No culpe ningú dels meus actes, molta gent em va voler ajudar però jo ja estava totalment perduda. Era com si m'haguera introduït en un laberint, i algú des de l'eixida em cridava: "Vols ajuda?". Jo estava a la meitat del laberint desesperada per veure l'eixida, i ells em cridaven, però no era capaç de diferenciar d'on venien aqueixes veus.

Jo creia que comptar els meus problemes seria una molèstia, o que em mirarien malament per estar així a tan curta edat. Però, he de dir que no estar mentalment estable no és una excusa davant els actes que un/a realitza, però si podríem empatitzar i entendre que un no sempre està preparat/a.

En tota història hi ha personatges secundaris preparats per a ajudar perquè el protagonista brille més.

Tots passem aqueix moment de "la vida no val res". Però si ho val, simplement tens la finestra de la teua ment tapada. Per això, a poc a poc, has de deixar que entre llum per a tindre una altra perspectiva. Problemes, preocupacions, mals dies... Sempre hi haurà, perquè ningú té una vida perfecta ni la tindrà. Però sempre hi ha bons moments, que no t'adones que els estàs vivint fins que passen i et veus més apagat.

El confinament ha sigut una mala experiència que no viuria per segona vegada. Tanmateix he après alguna cosa, he après a valorar-me més, també que he de pensar en tots però abans estic jo que ells. Que tot problema té solució, i algunes respostes estan en el temps. Hi ha algunes coses que només amb el temps es poden arreglar. Que menje per a sobreviure, no per a ser el prototip de la societat. Que l'autoestima és difícil d'aconseguir; que aquesta societat està creada per a pujar l'autoestima a la gent que no la té, i després, una vegada la té i la gent fa el que vol, li la baixen perquè "ho té molt cregut".

La gent que m'envolta opina una cosa similar: que aquest confinament ens ha afonat a tots. Ha sigut una experiència nova que ningú esperava. A uns ens ha afectat mentalment, a uns altres econòmicament... Però al cap i a la fi, supose que a tots ens ha afectat d'alguna manera.

He de dir que com li vaig donar la benvinguda al Covid19, espere el moment del comiat.